

Copyright © 2020 Julie Klassen

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Castaway in Cornwall*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Comorile naufragațiilor

de Julie Klassen

Copyright © 2023 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLASSEN, JULIE

Comorile naufragațiilor / Julie Klassen ; trad. de Narcisa Țiulete. – Oradea : Casa Cărții, 2023

ISBN 978-606-732-231-6

I. Țiulete, Narcisa (trad.)

821.111

Traducerea: Narcisa Țiulete

Editarea: Daniel Fărcaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Mirela Ștefan

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Prolog

Octombrie 1813

În nordul comitatului Cornwall, Anglia

Plutesc sau mă scufund?

Conform dicționarului din biblioteca unchiului meu, obiectele plutitoare sunt acele bunuri care plutesc pe mare în urma unui vas naufragiat sau scufundat, în timp ce obiectele scufundate sunt acele bunuri aruncate înapoi de pe un vas aflat în pericol, în speranța salvării acestuia sau pentru a-i diminua greutatea.

Aproape zilnic mă plimb pe malul apei, căutând din priviri asemenea obiecte. Uneori calc pe câte o piatră, alteori sar de pe ea tocmai în baltă sau de pe plajă pe iarbă. Mă uit lung, dar nu la orizontul sau cerul de nepătruns, ci la pământul de sub picioarele mele. Urc, cobor sau sar peste stânci colțuroase, nisipuri nestatornice și roci argiloase, fără să fac vreun pas greșit sau să șovăi.

Mă împresoară zgomotul mării. Nu e un răget, ci un sunet, un murmur al apei, care vibrează ca un acord, un puls nebun. Oceanul Atlantic spumegă, izbind stâncile în strigătele de jale ale pescărușilor.

Chiar dacă toamna friguroasă a cuprins totul, pe stâncile sterpe cresc flori delicate, dar stoice: mov, portocalii, albe. E frumoșe în jur, în ciuda vremii aspre. Viața acolo unde nu ar trebui să crească nimic ...

Pot spune la fel despre mine? Înfloresc sau abia supraviețuiesc?

Uneori mă întreb cum am ajuns în Cornwall, atât de departe de casa părintească. Mă simt ca o naufragiată, plutind în derivă

de la moartea părinților mei încoace, tânjind după răspunsuri. Există vreun rost în spatele tuturor acestor lucruri? Oare chiar ține Dumnezeu soarta mea în mâna Lui, sau viața mea nu-i altceva decât o întâmplare, o șansă bătută de valurile vieții?

Nu sunt de prin partea locului, dar iată-mă aici. Copleșită de căile ciudate ale acestui mal ciudat. Aici, oricine nu s-a născut și nu a crescut în Cornwall e privit neîncredător și considerat străin. Deja trăiesc printre ei de opt din cei douăzeci și trei de ani ai mei, dar nu sunt de-ai lor ... și mă îndoiesc că îmi voi mai găsi vreodată locul undeva în lumea asta.

Așa cum stau neclintită pe stâncă, în vântul care îmi flutură boneta, mă întreb din nou: plutesc sau mă scufund?

*Luni, brigantina Steaua din Dundee
a naufragiat lângă Padstow. Echipajul, format din
cinci persoane, a ajuns la barca de salvare, care
curând s-a sfărmat și, din păcate, toți s-au înecat.*

West Briton, noiembrie 1811

Capitolul 1

— **L**aura!
Eseld, care avea acum 21 de ani, o striga de pe coasta care trona deasupra plajei.

— *Mamm* e supărată și vrea neapărat să vii. Iar ai lăsat o zdreanță în oala preferată a *Wennei*.

Laura simți un nod în stomac. Cum de uitase? Îi răspunse:

— Am pus la înmuiat o poșetuță de piele, pe care am găsit-o. O pot recupera, dacă o curăț.

— Pentru *Mamm*, singura geantă care merită e *doldora* cu ce trebuie. Știi asta. Hai! Nu vreau să se supere și pe mine.

Laura oftă ridicând coșul de jos.

— Vin.

Urcând greu cărarea abruptă către Fern Haven, Eseld rosti:

— Nu știu de ce vii aici în fiecare zi. Aș înțelege, dacă ai găsi aur sau lucruri de valoare pe care să le vindem.

Laura nu ținea să îi amintească lui Eseld că *vânduse* mai multe lucruri la magazinul de antichități și la anticariatul din Padstow. Nu luase cine știe ce pe ele, dar contribuise și ea la cheltuielile de întreținere și economisise pentru călătoria pe care visa să o facă într-o bună zi.

Totuși, înainte să vândă ceva, Laura simțea datoria să aștepte „un an și o zi”, cum era legea, în caz că proprietarii veneau să își revendice bunurile. Eseld scutura din cap la nevoia ei de precauție și repeta ca un papagal zicala: „Dacă vameșii și percepatorii nu știu de ele, n-or să se sinchisească.”

Chiar și unchiul Matthew, un paroh binevoitor, nu găsea deloc nepotrivit să folosească lucrurile care ajungeau la mal, lângă Fern Haven.

— E prada Domnului, fata mea. Nu furăm, spunea el. Lăzile și butoaiile vin la noi. Sunt daruri de la Dătătorul oricărui lucru bun.

În ținuturile înșelătoare din Capul Trevoise, promontoriul Stepper, Doom Bar și plaja Greenaway, unde locuiau ei, naufragiile erau un fenomen comun, înghițind multe vase și numeroase vieți. De fapt, de la Capul Trebetherick, de lângă casa lor, Laura putea să găsească, printre roci, rămășițele multor naufragii, bucăți de lemn pe jumătate îngropate în nisip, asemenea unor niște leșuri – șira spinării și coastele unei păsări antice uriașe. Multe locuințe și acareturi fuseseră ridicate prin aceste locuri din lemnărie recuperată de la corăbii.

Ajungând la Fern Haven – o casă albă, cu două etaje, acoperiș din șindrila și odăi cu ferestre în tavan, intrară pe poarta construită tot din lemne găsite și urcară cele câteva trepte care duceau în pridvorul acoperit.

— Șterge-te pe picioare, o muștră Eseld, cu un aer poruncitor, ca al mamei.

Laura nu comentă. Își șterse nisipul și algele de pe ghetele ponosite, atât cât putu.

Când se opriră, auziră voci înăuntru.

Mama lui Eseld, doamna Bray, spunea:

— Mulțumesc pentru amabila dumneavoastră invitație, domnule Kent. Eu, domnul Bray și domnița Eseld vom veni cu drag la voi la cină.

O voce masculină joasă zise ceva despre ea, fiindcă își auzi numele.

— Nu prea cred că Laura va vrea să vină, răspunse doamna Bray. Ei nu îi plac evenimentele familiei, nefiind de-ai noștri. O ia și răceala, din câte am văzut. E mai bine să stea acasă, mai ales că vremea s-a răcit considerabil.

Eseld dădu ochii peste cap, îi zâmbi poznaș și deschise larg ușa salonului.

— Am ajuns acaaa ... să, *Mamm*.

Clipind spre Laura, intră în salonul modest, unde doamna Bray stătea de vorbă cu doi domni vizitatori: Treeve Kent, un blond atrăgător, și fratele lui mai mic, Perry.

— A, iat-o pe Eseld, spuse Lamorna Bray zâmbind.

Însă, întorcându-se spre Laura, îi pieri orice zâmbet de pe față.

— Laura, fato, arăți cumplit. Ai fața aproape la fel de roșie ca părul răvășit de vânt. Iar ai colindat plajele, presupun.

— Ăăă ... da.

— De ce trebuie să cutreieri atâta peste tot? Arăți ... foarte neîngrijită!

Laura simțea că obrajii îi luaseră foc, dar Treeve Kent îi zâmbi.

— De fapt, stimată doamnă, cred că ochii și fața îi sunt aprinse de la mișcare, iar părul e cât se poate de aranjat.

Oare atrăgătorul domn o lua peste picior? Laura nu prea știa. Probabil.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu știam că avem vizitatori.

— Mă tem că am venit neanunțați, răspunse Treeve. Impardonabil pentru o fată de oraș, presupun?

Laura clipi.

— Eu ... nu prea știu.

Copil fiind, locuise la Oxford, nu la Londra, dar tinerii de pe aici îi spuneau deseori „fata din nord” sau „fata de oraș” ca pe o mare insultă.

Treeve se întoarse spre fratele lui mai scund și mult mai tăcut.

— Că veni vorba de maniere, nu cred că îl cunoști pe fratele meu, Perran. A tot fost plecat de când ai venit aici, cred, fie la universitate, fie în practică, la Guy's Hospital.

Guy's Hospital, din câte știa Laura, era un spital din Londra. Și tatăl ei se pregătise acolo.

— Ne-am mai întâlnit, spuse Laura. Dar nu cred că îşi mai aduce aminte.

Bărbatul cu părul brunet îi zâmbi timid.

— Ba îmi aduc aminte, domniţă Laura.

— Dar de mine? întrebă Eseld, fluturându-şi cochet bucele blonde care îi încadrau chipul.

— Evident că îmi amintesc de dumneata, domniţă Eseld.

Perry făcu o plecăciune. Eseld se înclină.

Treeve continuă:

— Am venit să vă invităm la cină. Pe toate.

Urmă un moment ciudat de tăcere, marcat de ticăitului ceasului. Doamna Bray nu zicea nimic, nici măcar nu se uita spre ea, dar din profilul înţepenit, Laura îi vedea iritarea. Pesemne că femeia se temea că Laura va profita de ocazie, călcând peste dorinţele ei, ca să se bucure de o seară în compania micii nobilimi. Dar Laura ştia prea bine că doamna Bray nu o voia sub nicio formă în compania acestui gentilom.

Laura spuse, în schimb:

— Mulţumesc, domnule Kent. Va trebui să îmi refuz această plăcere. Simt că mă paşte o răceală, iar afară e cam frig.

Treeve o privi cu ochi luminoşi, sigur pe el.

— Mie îmi pari perfect sănătoasă. Se întoarse spre fratele lui. Ce spui, Perran? Tu eşti expertul.

— Nu o cunosc suficient pe domniţa Bra ...

— Callaway, îl corectă rapid femeia mai în vârstă. Laura este nepoata soţului meu din prima căsătorie.

— Asta aşa e. Am uitat. Perry se mută de pe un picior pe altul, roşind.

— Nu îţi face griji, îl linişti Eseld. E firesc să mai şi greşeşti. Iar Laura *este* practic verişoara mea şi împărţim aceeaşi viaţă de atâta amar de timp.

Laura nu putea să spună că era recunoscătoare pentru cuvintele tinerei. *Draga de Eseld*. Spusese aşa doar pentru a-l impresiona pe Treeve Kent. Însă, spre cinstea ei, Eseld o *tratase* mereu ca pe o verişoară, nu ca pe un membru nepoftit în familia lor.

Fiindcă, așa cum scosese doamna Bray în evidență, Laura nu făcea parte din familie. Nu avea nicio legătură de sânge cu niciunul dintre ei. Dacă Matthew Bray nu i-ar fi devenit tutore după moartea mătușii și a părinților, Laura ar fi fost singură pe lume.

În timp ce Eseld și mama ei se pregăteau pentru cina de la Roserrow, reședința familiei Kent, Laura o ajuta pe Wenna în bucătărie – pedeapsa ei pentru că folosise oala preferată a bucătăresei lor pentru a spăla un obiect găsit.

Cu chipul posomorât, unchiul Matthew apăru în prag și o pofti pe Laura în birou.

— Îmi pare rău, draga mea. Cred că ți-ar fi prins bine o ieșire. Nu prea ai parte de distracție și de companie.

— Nu e nicio problemă. Nu mă deranjează. Cred că voi merge în vizită la miss Chegwin.

El o privi mâhnit.

— Nu prea mă gândeam la compania unei femei de 70 de ani.

Laura întinse mâna și netezi cravata unchiului ei, văzându-i obrazul moale, favoriții lungi, încărunțiți și ochii adumbriți, dar plini de bunătațe. Cât de mult îl îmbătrâniseră anii și durerea! Aranjându-i gulerul hainei, ea rosti:

— Îmbracă-te bine. E o seară rece și bate vântul.

— Așa e, bate din ce în ce mai tare. Dacă nu mă înșel, până la cădea serii îl vom auzi pe Tregeagle jelindu-și sufletul pierdut ... Își drese glasul. Asta dacă aș înghiți astfel de lucruri, dar fiind un om al lui Dumnezeu, cu carte, nu le cred. Îi făcu cu ochiul. De cele mai multe ori.

Se referea la vechea legendă a bărbatului meschin care își pierduse sufletul și cutreiera de atunci malurile apei și landele, plângându-și soarta. Atunci când vântul sufla cu putere, urletul lui *chiar* suna ca al unui om înfricoșător. În Cornwall, din câte auzise Laura, era plin de astfel de mituri, dar furtunile nemiloase și vijeliile nimicitoare erau cât se poate de reale.

— Dacă doamna Bray nu și-ar fi pus în cap să îi unească destinul lui Eseld cu domnul Kent, aș implora-o să nu mergem,

continuă el. Dar nici nu vrea să audă. Mă rog lui Dumnezeu să nu regretăm.

— Fiți cu băgare de seamă, îl îndemnă Laura.

Unchiul Matthew era singura rudă pe care o mai avea. Nu voia să îl piardă și pe el.

— Așa vom face.

El o bătu ușor pe mână și se întinse după pălărie. Apoi se întoarse spre ea.

— Dacă ieși în seara asta, ia-o pe Wenna sau pe Newlyn cu tine. Nu îmi place să te știu singură după lăsarea întunerului, mai ales pe o vreme ca asta. Nu ai fi în siguranță.

— Casa lui miss Chegwin se vede de aici, protestă Laura.

— Te rog, fă-o de dragul meu. Bine?

— Prea bine, atunci voi merge cu Newlyn. Pe Wenna nu îndrăznesc să o rog. Încă e supărată din cauza oalei.

— Wenna are mereu motive de supărare. Unchiul îi zâmbi ștrengărește. Bine că e o bucătăreasă pe cinste.

Laura intră singură în Casa Brea, așa cum făcea mereu, fiindcă vecina ei insistase acum mult timp să se simtă acolo ca la ea acasă. Ba mai mult, miss Chegwin n-ar fi auzit bătaia în ușă din cauza urletelor vântului.

Newlyn, scundă și simplă, stătea pe banca mică din pridvorul din față, refuzând să mai facă un pas.

— Poți să intri, să știi, îi spuse Laura. Nu mușcă.

— Ea nu, dar Jago nu se știe.

Servitoarea de 17 ani se scutură.

— Simpaticul de el, nu ți-ar face nimic.

— Nu contează. Aștept aici.

— Cum vrei.

Laura intră în salonul primitiv, iar bătrâna ridică privirea vădit încântată.

— Bună seara, draga mea. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, *Mamm-wynn*.

Laura îi spunea „bunică” din afecțiune și respect, fiindcă știa că îi face plăcere.

Mary Chegwin îi zâmbi, ridurile ei înmuindu-se sub aura ei căruntă.

— *Meur ras*, draga mea. Cum de ai ieșit pe o vreme atât de nemiloasă?

— Am venit să văd ce faci. Ceilalți au plecat la Roserrow. Se uită în odaia modestă. Unde e Jago?

— Afară, caută lemne. Nu prea se mai găsește lemn de foc, draga mea.

— Înțeleg. Laura se așează lângă focul mocnind, strângându-și haina pe corp.

Femeia o urmărea cu privirea.

— Și tu nu ai vrut să mergi la Roserrow?

— Am ... preferat să te văd pe tine.

Ochii albaștri, încă ageri, știau mai bine, dar nu insistă.

— Ți-am adus ceva. Laura îi întinse mâna.

— Ce anume?

— O gentuță. Vezi broderia?

Bătrâna o privi cu coada ochiului.

— Ce drăguț! Bani mai lipsesc din ea! Mary chicotea ca o fetiță. Azi ai găsit-o?

— Nu. Acea e încă udă. Pe asta am găsit-o acum un an și o zi.

Mary îi zâmbi pieziș.

— Trebuie să nu mai fii așa exigentă, dacă vrei să devii de-a locului.

— Dacă nu am reușit până acum, mă îndoiesc că voi deveni vreodată.

— Ei bine, există lucruri mai grave de atât, deși nu îmi vine niciunul în minte pe moment.

Miss Chegwin râdea din nou pe înfundate.

— Ți-am adus și ceva dulce. Laura îi întinse o felie de prăjitură învelită într-un șervețel.

Mary făcu ochii mari.

— Wenna mi-a trimis prăjitură?

— Nu, ți-am păstrat-o pe a mea.

— Nu pot să mănânc porția ta.

— Ba da. Ție îți place mai mult. Dar va trebui să plătești.

Mary ridică din sprâncenele ei aspre.

— Ă?

— Cu o altă poveste.

Ochii ei albaștri scăpărară.

— Ți-am spus despre blestemul slujnicei, dar despre arătările acelea geloase ți-am povestit vreodată?

Nerăbdătoare, Laura dădu din cap că nu.

Bătrâna mănca încet prăjitura, apoi începu povestea.

— Într-o seară cu lună plină, căpitanul unei goelete pe nume *Sprite* a văzut lumini dansând pe ape și le-a urmat, ceea ce i-a adus sfârșitul. Vezi tu, arătările năbădăioase erau invidioase pe vasul lui frumos, așa că au strâns un borcan mare cu licurici și i-au ademenit în Doom Bar pe marinari, care nu bănuiau nimic. Până dimineața, toți s-au înecat și nu a mai rămas din vas decât galionul, sfărmat de stânci și urât ca noaptea. Acum stă la căpătâiul mormintelor celor pierduți pe nefastul *Sprite*.

Mary termină povestea, iar Laura întrebă:

— Chiar așa e?

— Sigur că da! Nu ai văzut mormintele de-a lungul coastei?

Laura le văzuse. Dar în fiecare poveste a lui Mary, faptele se împleteau cu o doză generoasă de fantezie.

Laura se ridică și puse ibricul pe foc. Câteva minute mai târziu, prinzând puteri de la ceai și prăjitura pe care o împărțiseră, Laura o îmboldi:

— Încă una?

Mary îi zâmbi.

— Despre ce să fie de data asta? Traficanți? Pirați? Naufragii?

Laura încuviință din cap.

— Da, te rog. Despre toate trei.

Afară, vântul se întetea, dar Mary începu o altă poveste.

— Într-o seară, un vas cu trei catarge mari a ajuns în Capul Trevoase. Era încărcat cu tot felul de mărfuri de război: flinte, baionete, sulite și altele asemenea. Tot echipajul fusese ucis, mai puțin trei bărbați. Nu se știa din ce țară veneau.

Mary se lăsă spre ea și continuă cu glas stins, rău prevestitor.

— Erau pirați și ...

Ușa se trânti de perete, iar Laura tresări. Jago intră cu brațele pline de plută.

— *Meur ras*, Jago, îi spuse Mary. Închide repede ușa, te rog. Burnițează. Simt frigul de aici.

Tânărul înalt, cu umeri lați lăsă lemnele lângă vatră și se duse în bucătărie să închidă ușa.

După ce se întoarse, se aplecă să întetească focul.

— Spune-i seara bună Laurei noastre, îl îndemnă Mary.

Bărbatul masiv, cu pomeți mari și fruntea lată, se uită sfios spre ea.

— Seara bună, Laura noastră.

Unii spuneau că Jago se trăgea din uriașii de demult, de prin partea locului. Unii, ca Newlyn, se temeau de el din cauză că era bine făcut, în timp ce alții îl luau peste picior că era încet la minte, de vreme ce abia deschidea gura, dacă nu era cu prietenii lui. Dar Laura știa că era un suflet blând și serios.

Îi zâmbi.

— Bună seara, Jago.

— Ai cina pe plită, adăugă Mary.

El încuviință din cap și dădu să plece, plecându-și capul ca să nu se lovească de prag.

— Îmi pare rău, zise Laura. V-am întrerupt cina?

— Da' de unde! Eu am mâncat când Jago a plecat să caute lemne. I-a luat mai mult decât de obicei să găsească lemne pentru toată noaptea.

Își strânse șalul mai tare în jurul ei.

— Ne așteaptă o iarnă lungă. Mulțam Domnului pentru Jago.

Jago, din câte știa Laura, nu era fiul natural al lui miss Chegwin. Mary lucrase mulți ani ca moașă și nu se căsătorise, nici nu avusese copiii ei vreodată. Pe băiat îl găsisese pe când era doar un bebeluș, abandonat în curtea bisericii.

Cândva, Mary îi spusese:

— Nu știu de ce l-a lăsat mama lui. Pesemne că era necăsătorită și speriată. Domnul doctor Dawe mi-a spus că îmi pierd

vremea, că băiatul e prea mic și prea slăbit ca să răzbească, dară-mite să mai și crească. Acum ce mă mai mândresc eu cu băiatul meu înalt și voinic, când stau lângă el duminica la biserică.

Din bucătărie, se auzea sunetul furculiței care ștergea bine farfuria, urmat de un acord festiv: Jago cânta la *hurdy-gurdy*. Muzica o aduse pe Laura înapoi în prezent. Vântul zdruncina acum ferestrele, iar stropii de ploaie se izbeau de sticla lor.

Laura se ridică.

— Am putea termina povestea altădată? Eu și Newlyn trebuie să plecăm, până nu se pornește ploaia și mai rău.

Mary încuviință.

— *Meur ras* pentru vizită și pentru prăjitură. *Nos dha!*

— *Nos dha*, spuse Laura, în loc de *Noapte bună!*

Înțelegea cornica mai bine decât o vorbea. Destul de puțin din ambele, oricum.

Plecând împreună de Newlyn, Laura își strânse bine haina din cauza vântului înțepător. Newlyn bâiguia ținându-se de bonetă. Vântul urla ca o fantomă, iar Laura tremura, nu numai de frig.

— E Tregeagle, domniță. Știi eu, se văita Newlyn. S-a zis cu noi!

— Nu s-a zis cu noi, o asigură Laura, dar vasele din larg ar putea avea această soartă.

După cum șuiera, o vijelie nemiloasă venea dinspre nord.

În întunericul îndepărtat, se auzi un tun și o voce care striga:

— Vas la orizont!

Newlyn o luă pe Laura de mână.

— E tata.

Vasele disperate încercau deseori să intre în portul Padstow căutând adăpost în vreme de furtună.

Multe erau purtate pe nisipurile din Doom Bar, unde valurile nemiloase fie le afundau, fie le aruncau pe stâncile din Greenaway și le făceau una cu pământul.

Laura se grăbea să ajungă la Capul Trebetherick, în timp ce Newlyn o urma cu inima strânsă. De la fața locului, Laura măsură apele învolburate de sub ele. Printre stânci, se zărea o formă întunecată. Era greu să vezi prin ceață, dar părea un vas care se lupta cu valurile.

I se puse un nod în stomac și inima începu să-i bată de frică, dar și de hotărâre.

— Hai! Coborâm pe plajă.

— Ești sigură, domniță? Nu cred că unchiu' ...

— Sunt sigură. Hai!

Laura se întoarse și începu să coboare poteca îngustă, alunecând pe nisipul umed și împiedicându-se de tunelurile iepurilor, dar reușind să nu se răstoarne.

Alții ajunseseră pe plajă înaintea lor, așteptând. Uitându-se. Sperând. De acolo, se vedea mai bine. Lumina slabă a lunii răzbea acum întunericul ploii, iar fulgerele crăpau cerul și luminau vasul. La câteva sute de metri de mal, o navă se zbătea să reziste. Se legăna înainte și înapoi, aplecându-se prea mult într-o parte. Se lovise de stânci. Dacă nu pleca de acolo curând, valurile aveau să o facă bucați. Laura mai fusese martoră la așa ceva.

Văzând un pescar bine făcut aproape de ea, Newlyn alergă spre el și îl prinse de mână.

— O, tată!

— Fii tare, fata mea.

Cei mai mulți localnici trăiau fie din pescuit, ca domnul Dyer, fie din meșteșugul de bărci, fie din căraușie pe goelete, încercând și descărcând mărfuri de pe vasele care andocau în Padstow. Alții, din minerit de lut și plumb.

Laura întrezărea pe punte niște siluete bărbătești, care aruncau lăzi și butoaie peste bord. Un tânăr vânos se cocoșase pe funii pentru a scăpa de năvala apelor, dar un val uriaș lovi nava, măturându-l de pe catarg și aruncându-l în mare. Nu reuși să mai urce la loc. Oare nava lăsase deja bărcile la apă sau le smulsese marea? Oare nu aveau nicio cale de scăpare? Laura știa puțini oameni capabili să înoate, dar chiar dacă marinarii s-ar fi descurcat, valurile și stâncile i-ar fi strivit înainte să ajungă la mal.

— Doamne Isuse, ajută-i! strigă Laura.

Ar fi vrut să poată face ceva. Oricine.

Parohia lor nu avea echipament sau bărci de salvare dedicate acestui scop. Cu toate acestea, bărcile specifice zonei, manevrate de cârmaci localnici experimentați erau deseori folosite ca bărci

de salvare, mărimea permițându-le să ajungă la victime în cele mai periculoase golfuri. De ce nu răspuseseră marinarii în seara asta? Într-adevăr, riscurile erau enorme în apele învolburate. Mulți plătiseră cu viața pentru astfel de vitejie în trecut. Oare nu auziseră strigătele? Salva de tun de pe navă, care anunțase pericolul?

De parcă i-ar fi citit gândurile Laurei, John Dyer se uită în jur:

— Unde sunt marinarii? strigă către un grup de bărbați din apropiere. Să încercăm să ajungem la ei.

— Nu, tată, îl imploră Newlyn. Este prea periculos.

Bărbatul vânjos se smulse din strânsoarea fiicei lui speriate.

— Cineva trebuie să încerce.

Mulți bărbați bătură în retragere, dar trei suflete curajoase urcară în barca lui Dyer și apucară vâslele.

Laura se gândi la tatăl ei, care plecase pe mare cu nava și nu se mai întorsese niciodată. O luă pe Newlyn de mână.

Bărbații vâsleau din răsuputeri, dar forța valurilor îi împingea înapoi. La vreo 20 de metri în larg, un val le răsturnă barca de parcă ar fi fost o jucărie.

— Tată! strigă Newlyn, strângând-o tare pe Laura de mână.

Bărbații se făcură nevăzuți sub barcă, înghițiți de valuri. Laura se ruga cu răsuflarea tăiată. Unul câte unul, începură să scoată capul din apă și să se întorcă la mal. Alți bărbați din cei de pe mal, care aveau inimă mai degrabă pentru ai lor decât pentru niște marinari necunoscuți, luară repede o frânghie. Cei mai curajoși dintre ei se aruncară în valuri ca să îi ajute pe bărbații chinuți. Din fericire, toți cei patru salvatori cu suflet reușiră să ajungă la mal, obosiți și răniți, dar în viață. Însă barca era avariată.

— Cu ce va mai pescui tata acum? se văită Newlyn. Cu ce îi va mai ajuta pe cei mici, din ce să trăiască?

Plaja se umplea din ce în ce mai mult de oameni cu felinare și torțe. Alții aveau târnăcoape. Laura le cerceta fețele în lumina torțelor, auzea cum băteau pe loc din picioare din cauza frigului și vedea cum își frecau mâinile de emoții.

Primul butoi ajunsese la mal. Oamenii se năpustiră asupra lui, încercuindu-l ca muștele la miere. Apoi urmă o ladă și încă una.

Le desfăcură cu toporiștile și dădură de comoară: pește murat, smochine, portocale, apoi un butoiăș de vin. Oamenii își strigau vecinii, unii se serveau din vin chiar acolo, iar alții își umpleau buzunarele cu fructe și pește. Parcă era o scenă macabră de sărbătoare câmpenească.

Laura îl zări pe Treeve Kent cu părul bălai printre petrecăreți. Ce căuta acolo?

Dădu să se întoarcă, însă, dându-și seama că îl văzuse, veni spre ea și spuse afectat:

— Acasă, răcită, bag seamă.

— Cu familia unchiului meu, bag seamă, i-o întoarse ea.

El îi zâmbi ștregărește.

— A fost plictisitor fără tine acolo. Am ... ieșit să beau ceva, am auzit tunul și am venit să văd ce se întâmplă.

Ea văzu că nu se uita în ochii ei pe măsură ce îi dădea explicații.

— Când vine agentul? întrebă ea.

— Mai curând decât ne dorim, presupun.

— Inclusiv tu?

El dădu din umeri.

— De ce nu?

Laura își ținu gura și întoarse privirea către nava naufragiată.

După ce tânărul vânjos fusese măturat de apă și se înecase, tovarășii lui rămaseră pe punte. Numără nouă sau zece bărbați și un băiat, care strigau după ajutor. Un val izbi puntea și aruncă alți câțiva în mare. Un catarg al corabiei căzu în apă, plutind spre mal. Laura văzu un bărbat agățat de el cu o mână, în timp ce cu cealaltă apucase un camarad, în încercarea de a-i ține capul deasupra apei. Un alt val îi mătură pe amândoi și îi vârî sub apă. La câțiva metri depărtare, catargul ieși la suprafață apropiindu-se periculos de unul dintre bărbați, cât pe ce să se înfigă în el și să îl trimită în adânc.

O mână disperată apăru deasupra apei și se scufundă din nou.

— E aproape acum, băieți. Să îl scoatem, strigă tatăl lui Newlyn.

Își legă funia în jurul taliei și se avântă curajos în apă, în timp ce alții țineau de ea. Întinzându-se cât putu de mult, domnul Dyer ajunse la bărbat și îl apucă de guler. Trăgându-l la mal, un

butoi îi izbi și îi aruncă sub apă pe amândoi, dar prietenii îi săriră în ajutor lui John Dyer și îi aduseră în cele din urmă pe amândoi pe mal.

Domnul Dyer se prăbuși pe spate, gâfâind. Newlyn îngenuncha lângă el. Dar celălalt bărbat nu mișca.

Tom Parsons, un jefuitor de vase naufragiate și un traficant infam, venea cu pași mari spre ei. Părul roșcat îi ieșea neîngrijit de sub pălărie. Fața îi era presărată cu pistrii decolorați și cute de încruntare îi uneau sprâncenele. Poate că fusese un copil drăguț cândva, dar acum, bărbatul de cincizeci de ani îi dădea fiori Laurei.

Văzând că victima nu mișca, Tom îl împinse cu nepăsare cu cizma și mormăi:

— E dus.

Laura se uită în jur căutând ajutor. Dacă domnul doctor Dawe n-ar fi fost în vizită la sora lui ...

— Să-l întoarcem, spuse ea.

Domnul Dyer era prea obosit ca să mai poată mișca un deget, iar ceilalți nu îndrăzneau să treacă peste cuvântul lui Tom Parsons.

— Să mă ajute cineva!

Laura se aplecă și încercă să tragă bărbatul spre ea. Bărbatul ud learcă era mai greu decât părea.

— Dă-i pace, îi porunci Tom.

Ridică privirea și îl văzu pe spărgător stând amenințator deasupra ei, cu bâta în mână. Gândindu-se cu groază cum putea cineva să lovească un om neajutorat, Laura simți indignare și zise cu și mai mare îndârjire:

— Nu, *tu* să-i dai pace.

În trecut, oamenii aveau dreptul să ia ce poșteau dintr-un naufragiu fără supraviețuitori, dar legea se schimbase în ultimii 30 de ani. Acum, bunurile care ajungeau la mal trebuiau date proprietarilor de drept sau ducatului. Chiar și așa, mulți țărani se luau după vremurile de demult, mai ales dacă familiile lor făceau foamea sau, chiar mai grav, dacă era ceva profitabil.

Pedeapsa pentru jefuitori putea fi o amendă sau chiar moartea, dar făptașii erau rareori prinși și condamnați.

Laura îl împinse cu toată puterea și îl întoarse pe bărbat într-o parte și apoi pe burtă. Din gură îi curse multă apă sărată și viața începu din nou să palpite în el.

Tom rosti cu un calm deplin:

— Dă-te la o parte, fato.

Cu ochii pe bătă, Laura se aplecă protector asupra bărbatului.

— Nu.

El ridică bâta scurtă și grea.

Treeve Kent se băgă între ei.

— Probleme, domniță Callaway? A, bună seara, Tom.

Parsons îngheță.

— Da' ce faci aici, Kent?

Treeve îi zâmbi forțat.

— Ce faci și tu, mă gândesc.

— Mă îndoiesc. Nu te privește pe tine.

Victima naufragiului trase o gură de aer în piept, cu toată puterea și întinse mâna, apucându-se de nisip.

— Newlyn! strigă Laura. Fugi și adu-l pe Jago. Și spune-i lui miss Chegwin să mă aștepte acasă.

— Dar ...

— Acum!

Deși Laura rareori vorbea poruncitor cu cineva, în acest moment nu avea de ales decât să se poarte ca o stăpână cu biata slujnică. Nu putea să îl mai țină pe omul neajutorat pe plajă. Dacă nu făcea ceva, nu credea că victima o va mai duce mult, în aerul rece al nopții și al Atlanticului. Sau în preajma bătei lui Tom Parsons.

Poate fiindcă o văzuse hotărâtă să nu plece de lângă bărbatul rănit sau datorită prezenței unui nobil din parohie, Tom Parsons se retrase, cu ochii după lăzi și butoaie, cât se poate de hotărât să prade tot ce se putea înainte ca agentul ducatului sau vameșul să își facă apariția.

La scurt timp, Jago traversa plaja cu pași mari, atrăgând câteva priviri curioase și dezaprobatoare de la trecători. Din fericire, cei

mai mulți erau prea prinși cu scotocitul lăzilor sau al buzunarelor celor înecați și nu îl vedeau.

— Jago, te rog să îl duci la Fern Haven.

Bărbatul încuviință din cap, se lăsă în genunchi și îl ridică pe supraviețuitor cu ușurință, de parcă ar fi fost doar un copil.

Laura o luă pe plajă în urma lui Jago și se întoarse spre Treeve.

— Domnul doctor Dawe e la sora lui. Roagă-l pe fratele tău să vină cât de repede poate.

— Crezi că Perran îl poate ajuta? întrebă el surprins. Mă gândesc că e posibil. Deși mi-ar fi plăcut să îmi ceri mie ajutorul.

— Ești medic?

— Nu. Dar dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să spui.

Bărbatul atrăgător se apropie de ea și o privi poznaș:

— Porunca ta e lege pentru mine.

Laura nu știa ce să facă. Pesemne că Treeve flirta cu ea, dar nu îl lua în serios.

Îl privi direct în ochi.

— Mă cam îndoiesc de asta, îi răspunse și grăbi pasul de-a lungul plajei.